

ΟΙ ΜΑΓΟΙ

Στὸν ὕπνο μου, στὸν ξύπνο δὲ θυμᾶμαι
 ὅμως οἱ μάγοι πάντα εἶναι μπροστά μου·
 τὸ δρόμο μου ἀντισκόβει ἡ κάψα τοῦ ἄμμου
 τῆς ἔρημος Σαχάρας ποὺ περνᾶμε.
 Γιὰ ἐνὸς Χριστοῦ τῇ γέννα ξεκινᾶμε,
 ὄντας ἐμένα μέσα ἀπ' τὴν ποδιά μου
 πέφτουνε ξάφνου τὰ κανίσκια χάμου,
 κι ἀνερωτιέμαι ποῦθε πάω, ποῦ νᾶμαι ;
 Καὶ πᾶν οἱ μάγοι καὶ μαζί τους πᾶει
 τᾶστρο ποὺ πῆραν λύχνo τους καὶ δείχτη·
 κ' ἡ μαύρη νύχτα μέσα μου βουτάει
 κι ἀπ' τῆς ψυχῆς μου τὸ στριμμένο δίχτυ
 ὅπου γυρίσω βλέπω κι ἀνταμώνω
 ἕναν Ἡρώδη διώχτη, θεοχτόνο.

Κ. ΦΡΙΑΙΓΤΟΣ

ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΟΙ

Ο ΔΙΠΛΟΠΡΟΣΩΠΟΣ

Ὁ μικρὸς πῆγαινε κλαίοντας τὸ δρόμο του. Μονότονο σκορπιζό-
 τανε τὸ κλάμα του μέσα στὴ νύχτα. Ἦτανε τυφλὸ σκοταίδι γύρω.

Ἀξαφνα στάθηκα μπροστά του ἥσυχα, χωρὶς καὶ νὰ τὸν φοβίσω.
 Ἔσκυψα καὶ τὸν κύταξα, θέλοντας νὰ ξεχωρίσω τὴ μορφὴ του. Ἦ-
 τανε τ' ὀρφανὸ μιᾶς φτωχῆς γειτόνισσάς μου.

— Τι ἔχεις ; τὸν ρώτησα γλυκά·

— Ἡ μάννα μου μ' ἔστειλε νὰ ψωνίσω, κ' ἔχασα τὰ λεφτά !

Κ' ἔκλαψε δυνατώτερα. Δὲ βρισκότανε πολὺ μακριὰ τὸ σπίτι του
 ἀπὸ ἐκεῖ.

— Τᾶσες, ἡ σοῦ τὰ πήρανε ;

— Μὲ γέλασε ἓνα παιδὶ στὸ δρόμο καὶ μοῦδωσε αὐτὸ τὸ σουραῦλι,
 καὶ μοῦ πῆρε τὰ λεφτά.

— Καὶ ξέρεις νὰ τοῦ παίξεις ;

— Ὁχι..

— Ἀφῆσε τὰ κλάματα καὶ παῖξε το λιγάκι νὰ σ' ἀκούσω.

Κάποιους ἤχους προσπάθησε τὸ παιδάκι νὰ ταιριάξῃ, μὰ δὲν

τὸ μποροῦσε. Ἡ ψυχὴ του πάλαιβε μὲ τὸν πόθο της.

Μάντεψα τὸν ἀγῶνα τοῦ μικροῦ.

— Φτάνει, τοῦ εἶπα. Νὰ σοῦ δώσω τὰ λεφτά, μοῦ δίνεις τὸ σου-
ραῦλι ;

Τὸ ρώτησα μὲ πονηριά. Ὁ μικρὸς πολὺ τὸ συλλογίστηκε.

— Ὅχι ! εἶπε τελευταῖα.

Τὸ προσωπάκι του χαμογελοῦσε ἀθώρητο.

Ἦξερα γὰρ τὸ χαμόγελό του.

— Θὰ φᾶς ξύλο ἀπόψε, τοῦ εἶπα γιὰ νὰ τὸ δοκιμάσω.

— Δὲ μὲ μέλει, ἀπάντησε μὲ σιγαλὴ φωνή. Ἔχω τὸ σουραῦλι
μου . . .

Ἔκαμα νὰ τοῦ δώσω τὰ λεφτά, καὶ τὸν ἔχασα ἀπὸ κοντά μου.
Παραπέρα ξανακουστήκανε τὰ κλάματά του. Ὁ μικρὸς ἦταν ἀπέξω
ἀπ' τὸ σπίτι του.

ΑΜΥΓΔΑΛΙΕΣ

Μιά μέρα εἶδα κάτι παιδιὰ μέσα σὲ περιβόλι νὰ πετροβολοῦν τὶς
ἀνθισμένες ἀμυγδαλιές. Ἦταν τόσος ὁ θυμὸς τους, ποῦ, θᾶλεγες, τὰ
δέντρα τοὺς ἔκαμαν κακὸ μεγάλο.

Πῆγα κοντά τους καὶ τοὺς μίλησα μὲ πόνο.

— Τόχουν τὰ χρόνια σας, τοὺς εἶπα, νὰ ζητᾶτε νὰ χαλάσετε. Ὅμως
δὲ μιλεῖ κανένας νόμος μέσα σας, ποῦ λέει πῶς εἴσατε πλασμένα ὄχι
νὰ χαλᾶτε, ἀλλὰ νὰ φρτεῖνετε ; Τέτοιος ἓνας νόμος κρύβεται καὶ στὶς
ἀμυγδαλιές, κι ἂς μὴ φαίνωνται οἱ ἴδιες νὰ τὸ ξέρουν ; Κυτᾶτε, ἀν
μπορῆτε, νὰ πιάσετε μὲ τ' ἀφτιά σας ὅσα λένε οἱ ἀμυγδαλιές. Τί
ἀκοῦτε ;

— Δὲν ἀκοῦμε τίποτε, ἀποκρίθηκε ἓνας ἀπὸ τοὺς μικροὺς. Φαί-
νονται σὰ νὰ κοιμῶνται. Μὴ νειρεύονται ;

— Ναί ! Καὶ στ' ὄνειρό τους μολογοῦνε κάποια τῆς ζωῆς τους
μυστικά, ποὺ δὲν τὰ χάρηκαν ἀκόμα. Γι' αὐτὰ μιλοῦν ἐνῶ νειρεύον-
ται. Κι ὁ ἥλιος ἀπὸ πᾶνου ἄγρυπνος τὸν ὕπνο τους βλογάει. Παιδιά !
Νὰ μὴν πειράζετε τὶς ἀμυγδαλιές ! Γιωτὶ ὁ ἥλιος τὶς φυλάει. Κι ὁ
ἥλιος θὰ θυμώσῃ καὶ θὰ σᾶς καταραστῇ. Καὶ θὰ πέσῃ κάτω νὰ συν-
τριφτῇ ἀπὸ τὸ θυμὸ του. Καὶ θὰ γίνῃ χίλια κομμάτια. Καὶ θὰ σᾶς
κάψῃ κ' ἐσᾶς καὶ χῶμα θὰ σᾶς κάμῃ. Καὶ σκοτάδι ἄσωστο θ' ἀπλώσῃ
πάνου στὴ γῇ. Αὐτὸ θὰ πῇ θυμὸς !